

- 2) Czy przepisy art. 44 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce krajowej administracji podatkowej, polegającej na uznaniu, iż na terytorium państwa członkowskiego istnieje stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej podmiotu niebędącego rezydentem wyłącznie w odniesieniu do usług, które osoba prawna będąca rezydentem świadczy na rzecz podmiotu niebędącego rezydentem?
- 3) Czy przepisy art. 44 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom podatkowym i praktyce krajowej administracji podatkowej, polegającej na uznaniu, iż na terytorium państwa członkowskiego istnieje stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej podmiotu niebędącego rezydentem, przy uwzględnieniu okoliczności, że dane stałe [miejsce prowadzenia działalności gospodarczej] dostarcza jedynie towary, a nie świadczy usług?
- 4) Czy w przypadku gdy osoba niebędąca rezydentem posiada na terytorium państwa członkowskiego za pośrednictwem osoby prawnej będącej rezydentem zasoby ludzkie i techniczne, za pomocą których zapewnia świadczenie usług w zakresie przetworzenia towarów, które mają być dostarczone przez podmiot niebędący rezydentem, przepisy art. 192a lit. b) dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej [oraz] art. 11 i art. 53 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że wspomniane usługi w zakresie przetworzenia, świadczone za pomocą zasobów technicznych i ludzkich osoby prawnej niebędącej rezydentem, są: (i) usługami otrzymanymi od osoby prawnej niebędącej rezydentem przez osobę będącą rezydentem za pomocą wyżej wspomnianych zasobów ludzkich i technicznych lub, w stosownych przypadkach, (ii) usługami świadczonymi przez samą osobę prawną niebędącą rezydentem za pomocą rzeczonych zasobów ludzkich i technicznych?
- 5) W zależności od odpowiedzi na pytanie zadane w pkt 4, w jaki sposób ustala się miejsce świadczenia usług w odniesieniu do przepisów art. 44 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej oraz art. 10 i 11 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy VAT?
- 6) Czy w świetle art. 53 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady nr 282/2011 ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy VAT działania związane z usługami w zakresie przetwarzania towarów, takie jak przyjmowanie, inwentaryzacja, składanie zamówień u dostawców, udostępnianie powierzchni magazynowych, zarządzanie zapasami w systemie informatycznym, przetwarzanie zamówień klientów, wskazywanie adresu na dokumentach transportowych i fakturach, wsparcie w zakresie kontroli jakości itp. nie powinny być brane pod uwagę przy ustalaniu istnienia stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, ponieważ są to działania pomocnicze o charakterze administracyjnym, ściśle niezbędne do działań w zakresie przetwarzania towarów?
- 7) Czy biorąc pod uwagę zasady dotyczące miejsca opodatkowania w miejscu, w którym następuje wspomniana konsumpcja docelowa, dla celów ustalenia miejsca świadczenia usług w zakresie przetworzenia istotny jest fakt, że towary będące wynikiem przetworzenia są sprzedawane przez usługobiorcę (są przeznaczone) w większości poza terytorium Rumunii, podczas gdy towary sprzedawane w Rumunii podlegają opodatkowaniu VAT, a zatem wynik usług w zakresie przetworzenia nie jest „wprowadzany do konsumpcji” w Rumunii lub, w przypadku gdy jest „wprowadzany do konsumpcji” w Rumunii, podlega opodatkowaniu VAT?
- 8) Czy w przypadku, gdy zasoby techniczne i ludzkie stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, w którym otrzymywane są usługi, są potencjalnie takie same jak zasoby techniczne i ludzkie usługodawcy, u którego usługi są faktycznie świadczone, mamy jednak do czynienia ze świadczeniem usług w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy VAT?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

(²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2011, L 77, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg (Niderlandy) w dniu 11 sierpnia 2022 r. – SN i in./Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-540/22)

(2022/C 463/20)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag na posiedzeniu w ośrodku zamiejscowym w Middelburgu

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: SN, AS, RA, AA, OK, SD, IS, YZ, VK, VM, SP, OZ, OK, MM, PS, OP, ST, OO, ST, OS, AB, AT, PM, IY, SO, HY, VK, VL, DT, DM, DK, OK, MK, VM, VM, AY, PD, SS, OH, AZ, RS, VD, AI, OK

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zagwarantowany w art. 56 i 57 TFUE swobodny przepływ usług obejmuje wywodzone z niego prawo pobytu w państwie członkowskim przez będących obywatelami państwa trzeciego pracowników, którzy mogą zostać oddelegowani do tego państwa członkowskiego przez usługodawcę mającego siedzibę w innym państwie członkowskim?
- 2) Jeśli nie, to czy art. 56 TFUE stoi na przeszkodzie temu, aby w sytuacji, gdy okres świadczenia usług wynosi więcej niż trzy miesiące, oprócz spoczywającego na usługodawcy obowiązku zwykłego zawiadomienia, konieczne było wystąpienie o indywidualne zezwolenie na pobyt dla każdego pracownika?
- 3) Jeśli nie, to czy art. 56 TFUE stoi na przeszkodzie temu, aby
 - a) przepis prawa krajowego stanowił, że okres ważności takiego zezwolenia na pobyt nie może przekraczać dwóch lat, niezależnie od okresu świadczenia usług?
 - b) okres ważności takiego zezwolenia na pobyt był ograniczony do okresu ważności zezwolenia na pracę i pobyt w państwie członkowskim, w którym ma siedzibę usługodawca?
 - c) w związku z takim wnioskiem (o przedłużenie) pobierane były opłaty, których wysokość jest taka sama jak wysokość opłat należnych za uzyskanie zwykłego zezwolenia na pobyt w związku z wykonywaniem pracy przez obywatela państwa trzeciego, lecz jest pięć razy wyższa niż wysokość opłat należnych za wydanie obywatelowi Unii zaświadczenia o legalnym pobycie?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 18 sierpnia 2022 r. – X/Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sprawa C-549/22)

(2022/C 463/21)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 68 ust. 4 układu o stowarzyszeniu⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie do mieszkającego w Algierii, pozostałego przy życiu członka rodziny zmarłego pracownika, który chce eksportować przysługujące mu świadczenie dla członka rodziny pozostałego przy życiu do Algierii?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej:

- 2) Czy art. 68 ust. 4 układu o stowarzyszeniu, w świetle jego brzmienia, celu oraz charakteru, należy interpretować w ten sposób, że ma on skutek bezpośredni, a zatem, że osoby, do których ten przepis się stosuje, mogą powołać się na niego bezpośrednio przed sądami krajowymi państw członkowskich, aby spowodować odstąpienie od stosowania norm prawa krajowego, które są z nim sprzeczne?